

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: nezletilý V. Š., narozený X
zastoupený zákonným zástupcem – matkou: Mgr. V. Š., LL.M.
oba trvale bytem X,
t.č. X

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě ze dne 15.3.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2019 č.j. MPSV-2019/5625-917 o příspěvku na mobilitu a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalobce,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 9.1.2019, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech sociální péče rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

2. **Včasnou žalobou ze dne 15.3.2019** téhož dne doručenou soudu prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2019 č.j. MPSV-2019/5625-917, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Liberci (dále jen **ÚP**) ze dne 22.11.2018, č.j. 141695/18/SM, sp. zn. 2040-18-SM, o zastavení výplaty dávky pro osoby se zdravotním postižením příspěvku na mobilitu přiznaného rozhodnutím ÚP ze dne 23.3.2018, sp. zn. 2040-18-SM, č.j. 38694/18/SM, ve výši 550 Kč měsíčně ode dne 1.3.2018 do 28.2.2021.
3. **Žalobce v žalobě** mimo jiné uvedl, že prvostupňovým rozhodnutím ÚP mu byl přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP/P“ ode dne 1.11.2017 do 28.2.2021, s odůvodněním, že se jedná o osobu se zvlášť těžkým nebo úplným postižením pohyblivosti. Následně mu pak byla rozhodnutím ÚP ze dne 23.3.2018 sp. zn. 2040-18-SM, č.j. 38694/18/SM, přiznána dávka pro osoby se zdravotním postižením - příspěvek na mobilitu ve výši 550 Kč měsíčně ode dne 1.3.2018. V zastoupení zákonného zástupce oznámil žalobce ÚP dne 8.10.2018, že byl umístěn dne 26.9.2018 na žádost zákonných zástupců ze zdravotních důvodů (syndrom Pallister-Killian, epileptický syndrom) na celoroční pobyt do X Domov pro postižené děti X, příspěvková organizace, IČ X, se sídlem X, X, PSČ X (dále jen **X**). S ohledem na to, že nebylo možné předem odhadnout adaptaci oprávněné osoby v X, nebylo možné ani předem odhadnout, zda bude hospitalizace probíhat po celý kalendářní měsíc a každý kalendářní měsíc v daném roce; navíc kontinuální pobyt bez jakéhokoliv přerušení ani nebyl cílem ani důvodem umístění žalobce v X, což je zdravotnické zařízení poskytující lůžkovou formu zdravotní péče, a to zdravotní péče preventivní, diagnostické, léčebné, léčebně rehabilitační a ošetrovatelské, ve smyslu zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **ZoZS**). X není zdravotnickým zařízením ústavní péče ve smyslu § 52 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), neboť neposkytuje bytové sociální služby. Cílem umístění žalobce v X je zkvalitnění péče o něho zejména po stránce zdravotní a současně bylo důvodem i zkvalitnění péče výchovné a vzdělávací. Žalobce byl v přímé péči svých zákonných zástupců a osob blízkých mimo X dne 13.10.2018 na několik hodin odpoledne, v měsíci listopadu 2018 od 10. do 17.11.2018, v měsíci prosinci 2018 pak od 22. do 27.12.2018 a v měsíci únoru 2019 od 2. do 8.2.2019.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce zejména spatřoval v posouzení otázky, zda je tzv. „propuštění na propustku“ hospitalizací nebo nikoliv a odkazem na § 15 odst. 4 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen **ZoPD**), dle kterého nenáleží nárok na výplatu příspěvku na mobilitu za kalendářní měsíc, jestliže je oprávněné osobě po celý tento kalendářní měsíc poskytována zdravotní péče v

průběhu hospitalizace. Dále žalobce odkázal na ustanovení § 3 odst. 4 ZoZS, § 86 a násl. zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, a § 26 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění (dále jen **ZoVZP**).

Hospitalizací se dle § 3 odst. 4 ZoZS rozumí doba zpravidla delší než 24 hodin, po kterou je pacientovi přijatému na lůžko ve zdravotnickém zařízení poskytovatele lůžkové péče poskytována lůžková péče. V souladu s výše uvedeným, tedy a contrario doba nepřesahující 24 hodin není hospitalizací, stejně jako jí není doba, po kterou je pacient mimo zdravotnické zařízení bez poskytování lůžkové péče. Význam termínu „přerušení“ (např. přerušení běhu lhůty, per analogiam hospitalizace), který používá i žalovaný, dochází jednoznačně k existenci události, která vyvolá zastavení průběhu hospitalizace (tzn. propuštění do domácího ošetření), kdy poté, co událost skončí, vyvolá nové zahájení hospitalizace. Pravidla pro „propuštění z hospitalizace na propustku“ tak jsou nepochybně otázkou administrativy a vnitřních předpisů jednotlivých zdravotnických zařízení, což ovšem nemůže mít vliv na výklad termínu „hospitalizace“, který je pevně legislativně ukotven ustanoveným § 3 odst. 4 ZoZS a stojí nad těmito interními předpisy.

Žalobce vyjádřil, že dle něho interní administrativní forma, jakou konkrétní zdravotnické zařízení (X) řeší propuštění pacientů do domácí péče, nemůže mít vliv na výklad § 3 odst. 4 ZoZS a na posuzování nároku na výplatu dávky pro osoby se zdravotním postižením – příspěvku na mobilitu. Je-li žalobce v domácí péči, není mu poskytována zdravotní lůžková péče a není hospitalizován (ve smyslu ZoZS), a to bez ohledu na to, jakým způsobem se zdravotnické zařízení (X) administrativně vypořádá s jeho propuštěním do této domácí péče; v případě domácí péče nejsou naplněny podmínky aplikace ustanovení § 15 odst. 4 ZoPD.

Druhá žalobní námitka žalobce se vztahovala k vadám řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 s.r.s., neboť není vůbec zřejmé, kterými úvahami se správní orgán řídil při tvorbě svého stanoviska, při výkladu právních předpisů, jakým způsobem a na základě čeho k němu dospěl, natož aby se vypořádal s námitkami žalobce jako odvolatele. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 8 228 Kč. (*K žalobě byla připojena kopie rozhodnutí ÚP i žalovaného*).

4. **Usnesením ze dne 30.7.2019 č.j. 4 As 172/2019-28 Nejvyšší správní soud** (dále jen **NSS**) zrušil usnesení zdejšího soudu ze dne 26.4.2019 č.j. 16Ad 30/2019-22 o postoupení věci Krajskému soudu v Hradci Králové a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
5. **Napadeným rozhodnutím ze dne 9.1.2019 č.j. MPSV-2019/5625-917** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ÚP ze dne 22.11.2018 č.j. 141695/18/SM, kterým mu byla zastavena výplata dávky pro osoby se zdravotním postižením příspěvek na mobilitu ode dne 1.10.2018. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že ÚP zastavil výplatu dávky pro osoby se zdravotním postižením příspěvek na mobilitu ode dne 1.10.2018 s odůvodněním, že dne 8.10.2018 oznámil zákonný zástupce oprávněné osoby, že žalobce byl dne 26.9.2018 hospitalizován ve zdravotnickém zařízení X. Vzhledem k tomu, že žalobce je hospitalizován ve zdravotnickém zařízení od 26.9.2018 bylo dne 13.11.2018 zahájeno správní řízení z moci úřední ve věci zastavení výplaty příspěvku na mobilitu od 1.10.2018. Dne 15.11.2018 obdržel ÚP stanovisko zákonného zástupce, v němž uvedl, že žalobce je opakovaně v kalendářním měsíci dopravován za

úhradu do/z X. V měsíci říjnu 2018 byla hospitalizace oprávněné osoby přerušena dne 13.10.2018 na několik hodin. V měsíci listopadu 2018 bylo přerušeno hospitalizace v období od 10. do 17.11.2018 a v měsíci prosinci 2018 bude hospitalizace přerušena od 22. do 28.12.2018. Z vyžádaného sdělení zdravotnického zařízení X vyplynulo, že se jednalo o návštěvy doma, tedy přerušeno pobytu formou propustky. ÚP s odkazem na § 15 odst. 4 ZoPD měl za to, že přerušeno hospitalizace nelze považovat za propuštění ze zařízení, jak je uvedeno v ZoPD. Současně příspěvková organizace X je nestátní zdravotnické zařízení v rezortu zdravotnictví a nejedná se tedy o organizaci, která poskytuje pobytové sociální služby podle zákona. Nelze tak uplatnit důvody hodných zvláštního zřetele.

Dále bylo uvedeno, že žalovaný v daném případě zvážil všechny okolnosti a důkazy doložené v tomto správním řízení a konstatoval, že při své úvaze dospěl k závěru, že ÚP v rámci tohoto správního řízení nepochybil, když žalobci zastavil výplatu dávky osoby se zdravotním postižením příspěvek na mobilitu ode dne 1.10.2018, neboť byly správně zhodnoceny rozhodné skutečnosti pro nárok na dávku. Nárok na příspěvek na mobilitu dle § 6 odst. 4 věta první zákona ZoPD, z důvodu hodných zvláštního zřetele může být příspěvek na mobilitu přiznán i osobě, které jsou poskytovány pobytové sociální služby uvedené v § 6 odst. 1 ZoPD, pokud splňuje ostatní podmínky uvedené v odst. 1. Žalovaný dále uvedl, že zdravotnické zařízení X není zařízení, které poskytuje pobytové sociální služby podle zákona. Jelikož X je zdravotnické zařízení poskytující lůžkovou formu zdravotní péče, a to zdravotní péče preventivní, diagnostické, léčebné, léčebně rehabilitační a ošetrovateľské, ve smyslu ZoZS, není X zdravotnické zařízení ústavní péče ve smyslu § 52 zákona, neboť neposkytuje pobytové sociální služby. Pokud je žalobce umístěn ve zdravotnickém zařízení a odejde „na propustku“, jde v tomto případě o přechodné přerušeno a i nadále trvá poskytování ústavní péče ve zdravotnickém zařízení. To znamená, že ÚP do doby trvání pobytu ve zdravotnickém zařízení započítává i dobu strávenou „na propustce“ v domácím prostředí.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.6.2019** v úvodu shrnul průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že je nepochybné, že žalobce byl v říjnu 2018 hospitalizován po celý kalendářní měsíc. Zdravotní zařízení opustil jen na několik hodin dne 13.10.2018, což znamená, že každý den v tomto kalendářním měsíci hospitalizován byl. Z povahy věci nelze mít za to, že jestliže žalobce pobýval v rozsahu několika hodin se svou rodinou, jedná se o skončení hospitalizace a novou hospitalizaci. Pokud jde o pojem ukončení či přerušeno hospitalizace, žalovaný se při úvaze o tom, zda hospitalizace žalobce trvala ve dnech, kdy pobýval s rodinou, či byla ukončena a znovu zahájena, řídil zejména stanoviskem zdravotního zařízení, v němž je žalobce hospitalizován. Na přímou otázku ÚP pak zdravotnické zařízení X jednoznačně uvedlo, že žalobce převzali do plného přímého zaopatření ústavu a rodiče chlapce navštěvují a berou si jej domů na návštěvy. Jednoznačně bylo ze strany zařízení uvedeno, že se jedná o přerušeno pobytu, nikoli propuštění a nové přijetí. Dlouhodobá lůžková péče ve smyslu § 9 odst. 2 písm. d) ZoZS, která je žalobci poskytována, může být ukončena ze strany poskytovatele zdravotních služeb jen z důvodů uvedených v § 48 ZoZS. S výjimkou případů na straně pacienta (nesouhlas s poskytováním péče, omezování práv ostatních pacientů, nedodržování léčebného postupu, neposkytování součinnosti) může ukončit poskytovatel zdravotní péči pouze v případě, že prokazatelně předá pacienta s jeho souhlasem do péče jiného poskytovatele nebo pominou-li důvody pro poskytování zdravotních služeb. Ani jeden z těchto případů však u žalobce nenastal. Medicínské důvody pro jeho hospitalizaci nadále

trvají. V tomto případě nejde o potřebu formálního administrativního ukončení, jak se domnívá žalobce, ale o posouzení, zda trvala potřeba poskytovat žalobci lůžkovou zdravotní péči. To dle názoru žalovaného může potvrdit jen zdravotnické zařízení, nikoli zástupce žalobce. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že žalobce pobývá v zařízení dobrovolně. Z praktického hlediska pak nejde o ukončení hospitalizace, pokud žalobci nebyla vystavena propouštěcí zpráva, ve které je doporučen další diagnostický či léčebný postup, nedošlo k vyzvednutí a odvezení všech jeho věcí, nebyly vráceny zapůjčené věci zdravotnického zařízení či zdravotnické zařízení po dobu pobytu žalobce na návštěvě u rodičů tzv. nerezervovalo lůžko a jej obsadilo dalším pacientem. Nelze mít ani za to, že hospitalizace žalobce byla ukončena ze strany jeho zákonných zástupců tím, že si jej odvezli do vlastního sociálního prostředí, pokud zde byl předem dán úmysl přivést žalobce po několika dnech zpět do zdravotního zařízení. Žalobce argumentoval § 26 ZoVZP v tom smyslu, že dovozuje, že pokud zdravotní pojišťovna neproplácí zdravotnickému zařízení po dobu přerušení hospitalizace náklady na péči, nejedná se o hospitalizaci. Žalovaný se s touto argumentací neztotožnil. Účelem ZoVZP není definovat terminologii v oblasti zdravotnictví, citované ustanovení zabývá se výhradně mantinely úhrad za poskytování zdravotních služeb. Jestliže žalobce uvedl, že je-li v domácí péči, nemůže mu současně být poskytována zdravotní lůžková péče a není proto hospitalizován, lze s touto tezí obecně souhlasit, nicméně je třeba vykládat pojem domácí péče v souladu se ZoZS. Domácí péče je totiž zdravotní péče poskytovaná ve vlastním sociálním prostředí pacienta poskytovatelem zdravotních služeb. To však není případ žalobce, ten byl sice po určité omezenou dobu ve svém sociálním prostředí, domácí zdravotní péče mu zde ale poskytována nebyla, neboť zákonný zástupce, který o žalobce v domácím prostředí pečuje, není poskytovatelem zdravotních služeb. Žalovaný vyjádřil, že je-li žalobci poskytována dlouhodobá lůžková péče ve zdravotnickém zařízení a on během této doby pobývá dočasně (v řádu hodin či dnů) u své rodiny a vrací se zpět do zdravotnického zařízení, přičemž potřeba dlouhodobé lůžkové péče stále trvá, nejedná se o ukončení a nové zahájení hospitalizace. Z tohoto důvodu má za to, že o zastavení výplaty příspěvku na mobilitu bylo rozhodnuto věcně správně, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

7. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.1.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.6.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky datové zprávy obsažené ve správním spise bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.1.2019 doručeno žalobci dne 16.1.2019.
8. **Zákonný zástupce žalobce podáním ze dne 28.11.2019** nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
9. Na vyjádření žalovaného zástupce **žalobce reagoval replikou ze dne 29.11.2019**, kdy za klíčové považuje posouzení otázky, zda je tzv. „propuštění na propustku“ hospitalizací nebo nikoliv. Legální definice závazně definuje určitý pojem, který je obsažen v textu právního předpisu. Jestliže není uvedeno, že jde o definici pouze pro účely tohoto předpisu a jestliže se definice stejného pojmu neobjevuje jinde, je závazná pro celý právní řád. Legální definice hospitalizace je zakotvena v § 3 odst. 4 ZoZS a je závazná pro celý právní řád. Bude tedy výlučně na výkladu soudu, zda praxi žalobce spočívající v jeho pobytech mimo X posoudí jako hospitalizaci nebo nikoliv. Žalobci není zřejmé, na základě čeho vyhodnotil žalovaný lůžkovou péči v X jako dlouhodobou ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 písm. d) ZoZS, navíc žalobci není jasná ani relevance tohoto hodnocení pro předmět

řízení. Ustanovení § 48 odst. 2 ZoZS skutečně upravuje možnost poskytovatele zdravotních služeb ukončit v určitých případech péči o pacienta. Pod písm. e) tohoto ustanovení je upraven případ, kdy pacient přestal poskytovat součinnost nezbytnou pro další poskytování zdravotních služeb. Je otázkou, nikoliv ovšem pro předmět řízení relevantní, zda pacient poskytuje součinnost, pokud se ve zdravotnickém zařízení, byť dočasně, vůbec nenachází, a zda v takovém případě neukončil péči sám pacient. Dle názoru žalobce nejsou ani ustanovení § 9 odst. 2 ZoZS, ani ustanovení § 48 odst. 2 ZoZS, pro posouzení hospitalizace ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 ZoZS vůbec relevantní. Pravidla pro „propuštění z hospitalizace na propustku“ jsou výlučně otázkou administrativy a vnitřních předpisů jednotlivých zdravotnických zařízení. Je to tak výlučně ono „praktické hledisko“, které zmiňuje i žalobce, které vede zdravotnická zařízení cestou menší administrativní zátěže. To ovšem nemůže mít vliv na výklad termínu „hospitalizace“, který je pevně legislativně ukotven ustanovením § 3 odst. 4 ZoZS a stojí nad těmito interními předpisy, tím spíše ve vztahu k ustanovení § 14a zákona. Závěrem zástupce žalobce odkázal na § 35 s.ř.s. s tím, že s.ř.s. nevyklučuje z odměny advokáta, který je zároveň zákonným zástupcem účastníka řízení.

10. Na repliku žalobce **žalovaný reagoval duplikou ze dne 3.1.2020** s tím, že je nepochybné, že žalobce byl v říjnu 2018 hospitalizován po celý kalendářní měsíc. Zdravotní zařízení opustil jen na několik hodin dne 13.10.2018, což znamená, že každý den v tomto kalendářním měsíci hospitalizován byl. Z povahy věci nelze mít za to, že jestliže žalobce pobýval v rozsahu několika hodin se svou rodinou, jedná se o skončení hospitalizace a novou hospitalizaci. Pokud jde o pojem ukončení či přerušení hospitalizace, žalovaný se při úvaze o tom, zda hospitalizace žalobce trvala ve dnech, kdy pobýval s rodinou, či byla ukončena a znovu zahájena, řídil zejména stanoviskem zdravotního zařízení, v němž je žalobce hospitalizován. Na přímou otázku ÚP pak zdravotnické zařízení X jednoznačně uvedlo, že žalobce převzali do plného přímého zaopatření ústavu a rodiče chlapce navštěvují a berou si jej domů na návštěvy. Jednoznačně bylo ze strany zařízení uvedeno, že se jedná o přerušení pobytu, nikoli propuštění a nové přijetí. Z praktického hlediska nejde o ukončení hospitalizace, pokud žalobci nebyla vystavena propouštěcí zpráva, ve které je doporučen další diagnostický či léčebný postup, nedošlo k vyzvednutí a odvezení všech jeho věcí, nebyly vráceny zapůjčené věci zdravotnického zařízení či zdravotnické zařízení po dobu pobytu žalobce na návštěvě u rodičů tzv. nerezervovalo lůžko a jej obsadilo dalším pacientem. Nelze mít ani za to, že hospitalizace žalobce byla ukončena ze strany jeho zákonných zástupců tím, že si jej odvezli do vlastního sociálního prostředí, pokud zde byl předem dán úmysl přivézt žalobce po několika dnech zpět do zdravotního zařízení. Žalobce argumentoval § 26 ZoVZP v tom smyslu, že dovozuje, že pokud zdravotní pojišťovna neproplácí zdravotnickému zařízení po dobu přerušení hospitalizace náklady na péči, nejedná se o hospitalizaci, avšak žalovaný se s touto argumentací neztotožnil. Účelem ZoVZP není definovat terminologii v oblasti zdravotnictví, citované ustanovení zabývá se výhradně mantinely úhrad za poskytování zdravotních služeb. Jestliže žalobce uvedl, že je-li v domácí péči, nemůže mu současně být poskytována zdravotní lůžková péče a není proto hospitalizován, lze s touto tezí obecně souhlasit, nicméně je třeba vykládat pojem domácí péče v souladu se ZoZS. Domácí péče je totiž zdravotní péče poskytovaná ve vlastním sociálním prostředí pacienta poskytovatelem zdravotních služeb. To však není případ žalobce, který byl sice po určitou omezenou dobu ve svém sociálním prostředí, domácí zdravotní péče mu zde ale poskytována nebyla, neboť zákonná zástupkyně, která o žalobce v domácím prostředí pečuje, není poskytovatelem

zdravotních služeb. Žalovaný zdůraznil, že je-li žalobci poskytována dlouhodobá lůžková péče ve zdravotnickém zařízení a on během této doby pobývá dočasně (v řádu hodin, či dnů) u své rodiny a vrací se zpět do zdravotnického zařízení, přičemž potřeba dlouhodobé lůžkové péče stále trvá, nejedná se o ukončení a nové zahájení hospitalizace. Z tohoto důvodu má za to, že o zastavení výplaty příspěvku na mobilitu bylo rozhodnuto věcně správně.

11. **Zástupce žalobce podáním ze dne 27.1.2020** požádal soud o odročení ústního jednání ze zdravotních důvodů. Soud tomuto návrhu vyhověl a nařídil ústní jednání na 13.2.2020.
12. **Dne 13.2.2020** se ústního jednání zdejšího soudu zúčastnil zástupce žalobce i zástupce žalovaného. Závěrem zástupce žalobce odkázal na písemná vyjádření v rámci řízení včetně petitu. Zástupce žalovaného závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. **Dle § 3 správního řádu**, zákon č. 500/2004 Sb., postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.
14. **Dle § 6 odst. 1 ZoPD** nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem ZTP nebo ZTP/P, který byl přiznán podle předpisů účinných od 1. ledna 2014, opakovaně se v kalendářním měsíci za úhradu dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče.
15. **Dle § 15 odst. 4 ZoPD** nárok na výplatu příspěvku na mobilitu nenáleží za kalendářní měsíc, jestliže je oprávněné osobě po celý tento kalendářní měsíc poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace; krajská pobočka Úřadu práce zastaví výplatu příspěvku na mobilitu za tento kalendářní měsíc. Podmínka celého kalendářního měsíce není splněna, pokud k hospitalizaci došlo první den v kalendářním měsíci nebo k propuštění z tohoto zařízení došlo poslední den v kalendářním měsíci. Výplata příspěvku na mobilitu se opět obnoví od prvního dne kalendářního měsíce, ve kterém hospitalizace netrvala po celý kalendářní měsíc.
16. Podanou žalobou se domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Avšak soud shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2019 nesplňuje podmínky pro jeho zrušení zejména proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nevyžaduje zásadní doplnění, rovněž se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce proti rozhodnutí ÚP ze dne 22.11.2018 v potřebném rozsahu srozumitelně, přičemž žádnou z nich neuznal důvodnou. Napadené rozhodnutí žalovaného je srozumitelné, tedy i přezkoumatelné a rovněž netrpí nedostatkem důvodů, proto jej soud v soudním řízení přezkoumal v rámci vymezeném s.ř.s. Rovněž soud neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou, jelikož žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno, neprokázal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil. Také soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné, jelikož bylo vydáno oprávněným správním orgánem v souladu s platnou právní úpravou (viz výše citovaná zákonná ustanovení).

17. V projednávané věci se jedná o zastavení výplaty příspěvku na mobilitu od 1.10.2018 pouze z důvodu hospitalizace žalobce, nikoli o odnětí této dávky. V této věci se soud s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti plně ztotožnil s názorem žalovaného v tom směru, jestliže je žalobci poskytována dlouhodobá lůžková péče ve zdravotnickém zařízení a on během této doby pobývá dočasně (v řádu hodin, či dnů) u své rodiny a vrací se zpět do zdravotnického zařízení, přičemž potřeba dlouhodobé lůžkové péče stále trvá (opak nebyl prokázán), nejedná se o ukončení a nové zahájení hospitalizace, byť přesvědčení žalobce je opačné. Pro ÚP i pro žalovaného při rozhodování bylo stěžejním vyjádření zdravotnického zařízení X, které sdělilo, že v uvedené termíny (viz shora), kdy byl žalobce v přímé péči svých zákonných zástupců a osob blízkých mimo zdravotnické zařízení, se jednalo o návštěvy doma, tedy přerušení pobytu toliko formou propustky. Zdejší soud dospěl také k závěru, že pokud je žalobci poskytována dlouhodobá lůžková péče ve zdravotnickém zařízení a on během této doby pobývá dočasně u své rodiny a vrací se zpět do zdravotnického zařízení, přičemž potřeba dlouhodobé lůžkové péče stále trvá, nejedná se o ukončení hospitalizace a její následné nové zahájení. Z tohoto důvodu o zastavení výplaty příspěvku na mobilitu žalobci bylo rozhodnuto zcela v souladu se zákonem.
18. Shora uvedený závěr je i v souladu s judikaturou správních soudů, byť se jedná o jinou dávku, avšak závěr lze vztáhnout i na příspěvek na mobilitu – např. rozsudek NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 3 Ads 145/2011-54, v němž NSS uvedl, že „Příspěvek na péči z důvodu splnění podmínky v § 14a odst. 1 větě první zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, nelze vyplácet, pokud v průběhu pobytu v ústavu, který trval po celý kalendářní měsíc, byla osoba, již byla poskytována zdravotní péče, propuštěna na propustku do domácí péče, aniž by však byla propuštěna z ústavu.“
19. Soud také shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je plně v souladu s § 68 správního řádu (náležitosti rozhodnutí), kdy v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, což napadené rozhodnutí obsahuje, tudíž je srozumitelné. Rovněž soud nezjistil žádné vady, k nimž by musel přihlédnout ex offu.
20. V této věci soud neuznal žádnou z žalobních námitek důvodnou a postup správních orgánů rovněž shledal v souladu s platnou právní úpravou, zamítl žalobu žalobce jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**). Soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2019 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, neboť žalobce neprokázal, že by žalovaný pochybil při jeho vydání či v řízení, které mu předcházelo či by se jednalo o rozhodnutí nesrozumitelné a tudíž nepřezkoumatelné.
21. Náhrada nákladů nebyla přiznána žádnému z účastníků řízení (**výrok II. rozsudku**), jelikož žalobce nebyl úspěšný a úspěšný správní orgán nemá právo na náhradu ze zákona (§ 60 odst. 2 s.ř.s.). Žalobce byl sice úspěšný v řízení o kasační stížnosti proti usnesení zdejšího soudu ze dne 26.4.2019, jímž byla věc postoupena Krajskému soudu v Hradci Králové, avšak ve věci samé úspěšný nebyl (viz rozsudek NSS ze dne 19.11.2008 č.j. 1 As 61/2008 - 98).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 13. února 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně